

Madár János

Eltűnik a föld

A vers, az ének
csillagok, csontok őre.
Fény hajlik minden szavamból
tengerre, mezőre.

Fűszálak édes árnyékában
beomlik a rög, sírni tanul.
Eltűnik a föld – – –
szívemből hangtalanul.

A teremtés emlékeivel

Elfogy lassan ereinkből a tiltakozás,
hogy a jég fénylenyomatát mégse.
S jön reánk a síráshoz menekülő fagy,
beszakadt hegyek hidegletése.

Didergéssel megrakott ég alatt
nem tud fölegyenesedni az ember.
Nagy, hatalmas pelyhekben
– – – – – hiába hull december.

A hóval torlaszolt út sem a régi.
Ismeretlen tél viszi földünket, anyánkat.
Idegen szél tépi, vágja szét –
álmokból megmaradt koponyánkat.

Hallgatásunk éremlyítő gond.
A csönd végtelen szagába fulladt a Nap.
Néma tűz kiált forradalmakért.
Győzedelmes lángjaink elmúltanak.

Idő, kényszer hűl minden tettünkre.
Történelmet csináltunk s kivel?!
A múlt születése belénk égett.
Élünk a teremtés emlékeivel.

Árvul a lélek

Szavak ítélete.
Csönd tanít élni ellened.
Nézd a csillagok
végtelen vonulását!

És az utolsó árnyékot
szemedről el ne vedd!
Mert minden mocorgás
szívünknek koppan.

Kavics lesz a bogár is végül.
Fejfák, temetők zúgnak.
A gyász rettentő sírása
arcunkkal kiegészül.

József, Attila

Már születése is átlátszó szikra volt.
Csillagból épült paraszában a hit.
De lehúzta a földig égő, drága kényszer.
Vérét cipelte máglyától máglyáig.

Izzó vonatkerekek ütemében élt.
Vasra vert, vérző, láng ölü ember.
Tűz és víz ölelték egymást ereiben.
Szeme bezúzott tenger.

Lélek, harang

Szülőföldem volt ez a didergő táj.
Hazám már csak kihűlő csönd és alom.
Kövek szótlanágától fehérlik a Nap.
Néma lett minden irgalom.